

Diiumenge 12 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 4,35-41): Un dia, arribat el capvespre, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent i se'l van endur en la mateixa barca on es trobava. L'acompanyaven altres barques. Tot d'una es va aixecar un gran temporal; les onades es precipitaven dins la barca i l'anaven omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre un coixí. Ells el desperten i li diuen: «Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?». Així que es despertà, va increpar el vent i digué a l'aigua: «Silenci! Calla!». Llavors el vent va parar i seguí una gran bonança. Jesús els digué: «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?». Ells van sentir un gran temor i es deien l'un a l'altre: «Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?».

«Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui —en aquests temps de «gran temporal»— ens veiem interpel·lats per l'Evangelí. La humanitat ha viscut drames que, com onades violentes, s'han precipitat sobre homes i pobles sencers, particularment durant el segle XX i l'albada del XXI. I, a vegades, ens brolla de l'ànima preguntar-li: «Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?» (Mc 4,38); si Vós veritablement existiu, si Vós sou Pare, per què aquests esdeveniments?

Davant del record dels horrors dels camps de concentració de la II Guerra Mundial, el Papa Benet es pregunta: «¿On era Déu en aquells dies? ¿Per què romangué en silenci? ¿Com pogué tolerar aquest excés de destrucció?». Una pregunta que Israel, ja en l'Antic Testament, es feia: «Per què dorms? ¿(...) Per què ens amagues la mirada i oblides el dolor que ens oprimeix? (Sl 44,24-25).

Déu no respondrà aquestes preguntes: a Ell li podem demanar tot menys el perquè de les coses; no tenim dret a passar-li comptes. En realitat, Déu hi és i hi és tot

parlant; som nosaltres els qui no hi som [en la seva presència] i, per tant, no oïm la seva veu: «Nosaltres —diu Benet XVI— no podem escutar el secret de Déu.

Solament hi veiem fragments i ens equivoquem si volem fer-nos jutges de Déu i de la història. En aquest cas, no estariem defenent l'home, sinó que contribuïrem només a la seva destrucció».

En efecte, el problema no és que Déu no existeixi o que no hi sigui, sinó que els homes visquem com si Déu no existís. Heus aquí la resposta de Déu: «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» (Mc 4,40). Això diu Jesús als apòstols, i el mateix li digué a santa Faustina Kowalska: «Filla meva, no tinguis por de res, Jo sempre sóc amb tu, tot i que sembli que no hi sóc».

Fem el propòsit de no preguntar-li més, i, en lloc d'això, comprometem-nos a pregar i respectar la seva voluntat i..., aleshores hi haurà menys drames... i, astorats, exclamarem: «Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» (Mc 4,41).
—Jesús, en Vós confio!